

# Kristjan v politiki – akcija ali kontemplacija?

Pred nekaj tedni me je Rok Čakš, urednik spletnega portala Domovina, vprašal, kakšno je moje stališče glede tega, da nacionalna RTV hiša v svoje oddaje na temo etičnega oglaševanja vabi Domna Saviča, aktivista, ki je poznan predvsem po skrajno žaljivih komentarjih na račun slovenskih katoličanov. Temo sem nekoliko podrobneje spremljal, zato mi ni bilo težko povedati svojega stališča. Takole sem takrat zapisal:

»Kot katoličan in državljan verjamem v demokratične vrednote, zato sem zgrožen in razočaran nad ravnanjem novinarjev in urednikov nacionalne medijske hiše, ki v svoje oddaje kot avtoriteto na področju etičnega oglaševanja vabijo Domna Saviča, pa čeprav so bili na problematičnost takega ravnanja opozorjeni. G. Savič je namreč s svojimi neokusnimi in žaljivimi tviti že večkrat dokazal svojo nestrpnost do katoličanov, pa tudi drugih, ki zavzemajo drugačna vrednostna stališča kot on. Zato menim, da nikakor ni primeren sogovornik, ko gre za vprašanja etičnega oglaševanja, kaj šele, da bi na tem področju lahko predstavljal strokovno avtoriteto za ljudi različnih nazorskih prepričanj. Raznolikost mnenj je za demokracijo vendarle nekaj normalnega, vendar tega g. Savič očitno ne razume!«

Članek sem nato z zanimanjem prebral. V njej so za mnenje povprašali tudi Valentino Pikelj, sicer voditeljico letošnje akcije 40 dni za življenje, ki jo je Domen Savič v enem izmed svojih komentarjev ozmerjal s 'kroto s križem'. Njen odziv je povzet z naslednjimi besedami:

»A Savičeva žalitev se Pikeljeve ni dotaknila: 'Nič me ne prizadene, kaj o meni pravita Domen Savič in RTV Slovenija. To so ranjeni ljudje in ranjene napade hudič.' Po njeno je bolj pomembno, da kristjani skušamo tudi živeti kot kristjani in večji problem od tovrstnih žalitev je, če nam to ne uspeva.«

Na tem mestu se ne bi želel nadalje spuščati v samo vsebino tematike, ki jo obravnava članek, ampak bi rad opozoril na temeljno razliko med obema odzivoma.

Moj odziv je, lahko bi rekli, zelo akcijski. Želel sem in še vedno želim opozarjati na temeljne predpostavke demokratične družbe, na vprašanje svobode govora in odnosa do kristjanov. Na tem področju sem doma in zdelo se mi je edino prav, da svoje stališče povem jasno in brez ovinkarjenja. Na drugi strani pa je odziv ge.

Pikelj izrazito kontemplativen. Izhaja namreč iz svoje notranje naravnosti in vprašanje interpretira z izrazito teološko govorico. Moj odziv je torej bolj usmerjen navzven, njen pa navznoter, moj se ukvarja z zunanjim svetom, z družbo, njen pa z notranjim, s človekom samim.

Kdo ima prav? To vprašanje me je zaposlovalo kar nekaj časa.

Je potrebno opozarjati na krivice, ki se dogajajo v družbi, zahtevati njihovo odpravo in vzpostavitev pravične (krščanske?) družbe? Ali pa je pomembneje, da se kot kristjani osredotočamo na svoje krščansko življenje, da »živimo kot kristjani«? Naj posnemamo Kristusa, kako izganja menjalce iz templja in razpravlja s farizeji, ali pa, kako se posti v puščavi in moli na Oljski gori?

Pred nekaj dnevi sem v Rimu obiskal baziliko sv. Bartolomeja na otoku. Cerkev sama po sebi za rimske razmere ni nič posebnega. Ena izmed mnogih, bi lahko rekli. Pa vendar se v njej skriva nekaj čudovitega. Leta 1999 je namreč papež Janez Pavel II. to cerkev naredil za svetišče novih mučencev. Na stranskih oltarjih je tako moč moliti pred relikvijami mnogih, ki so dali življenje za Kristusa v 20. ali 21. stoletju, vse od sv. Maksimilijana Kolbeja, pa do francoskega duhovnika Jacquesa Hamela, ki so ga ubili islamski skrajneži.

Nam je lahko boljši zgled bl. Jerzy Popiełuszko, poljski duhovnik, ki ga je zaradi njegove jasne besede likvidirala poljska tajna policija, ali Christian de Chergé, francoski trapist, ki je bil s svojimi sobraty že zaradi svoje navzočnosti preveč nadležen za alžirske islamiste, da bi ga pustili pri življenju? Brez dvoma si oba zaslužita naše globoko spoštovanje in najbrž tudi čast oltarja. Brez dvoma sta oba ravnala prav – v skladu s svojim poslanstvom, stanom in družbenimi okoliščinami, v katerih sta živela. In najbrž tu najdemo tudi odgovor na dilemo iz naslova. Oboje je potrebno, nemara pa smo eni bolj poklicani k enemu, drugi pa k drugemu. Glede na talente, stan in druge okoliščine pač.

Mučenci odgovor, ali so ravnali prav, zdaj že poznajo. Tistim, ki ostajamo na tem svetu, pa nekaj usmeritev poskušamo ponuditi tudi v tej številki naše revije. Naj koristil!

Prihodnja številka bo posvečena 30. obletnici okrožnice Fides et Ratio.  
Vabljeni k branju!